

Τὰ γουρ'νόπ'λα πηλαλιώντας,| ἢ γουρούνα γκραχαλιώντας
πάνε γιὰ τὸ λόγγο-λόγγο.

(γκραχαλιώντας = γρουλλίζοντας) Πελοπν. (Βερεστ.)

2) 'Ο ρυπαρὸς παῖς Μέγαρ. 3) 'Ο δυσειδὴς παῖς Πελοπν.
(Βερεστ.): "Ἐχει 'νὰ παιδάκι ἄσκημο, 'νὰ κριαρομούτσουνο,
σὰ γουρ'νόπ'λο εἶναι τὸ μαῦρο 4) 'Ο εὐτραφὴς παῖς Πελοπν.
(Βούρβουρ.)

γουρουνόπουτσα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νόπουτσα Πελοπν.
(Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ πούτσα.

Τὸ γεννητικὸν μόριον τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Φόντε σφά-
ξαμε τὸ γουρούνι τ'ς 'Αγγέλωσ, ἤρθε κρυφά 'να παλιό-
σκυλλο κι ἄρπαξε τὴ γουρουνόπουτσα κ' ἔφνε τὸν κατή-
φορο Πελοπν. (Μαργέλ.)

γουρουνοπρόζυμο τό, ἀμάρτ. γουρ'νοπρόζυμο Στε-
ρέλλ. ('Αράχ. Δεσφ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ προζύμι.

Οἱ κόνδυλοι τοῦ φυτοῦ "Αρον τὸ Ἰταλικὸν (Arum ita-
licum) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αρωδῶν (Araceae) ἐνθ' ἄν. Συνών.
γιάρος 2, γουρουνολέπι, δρακόντι, δρα-
κοντιά, καπουσουρία, λιάρος, φιδόχορτο,
ψωλὴ τοῦ Τούρκου.

γουρουνοπρόκασι τό, ἐνιαχ. γουρουνοπροκάσι Πε-
λοπν. (Κάμπος Λακων.) γουρουνοπροκάσο Πελοπν. (Καρδαμ.
Λεῦκτρ. Ξεχώρ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ προκάσι.

Τὸ φυτὸν Κράμβη ἢ κρητικὴ (Brassica cretica) τῆς
οἰκογ. τῶν Σταυρανθῶν (Cruciferae) ἐνθ' ἄν.

γουρουνοπρόσωπος ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. 'ουρουνο-
πρόσωπος Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ πρόσωπο.

1) 'Ο ἔχων τὴν μορφήν χοίρου, ὁ δυσειδὴς Λεξ. Μπριγκ.
Συνών. εἰς λ. γουρουνόμοῦρης. 2) 'Ο ἀγενής, ἀναι-
δὴς Νάξ. ('Απύρανθ.): Καλὰ - καλὰ εἶναι 'ουρουνοπρόσωπη,
δὲν ἔχει καθόλου τσίπη ἢ μούρη τζη (τσίπη = σκέπασμα,
ἐντροπή). Συνών. εἰς λ. γουρουνάνθρωπος 2.

γουρουνοπυτιά ἢ, Πελοπν. (Λεῦκτρ. Ξηροκ. Φιγάλ.
κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ πυτιά.

'Ἡ πυτία ἢ παρασκευαζομένη ἀπὸ τὸν στόμαχον τοῦ
γαλαθηνοῦ χοίρου.

γούρουνος ὁ, Κύπρ. Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.)
γουρ'νους 'Ἰμβρ. γ'ρουνους Θάσ.

'Ἐκ τοῦ οὖς. γουρ'νούρι διὰ τῆς μεγεθ. καταλ. - ος.

1) 'Ο μεγάλος χοῖρος ἐνθ' ἄν.: Τὸ θυμᾶσαι τὸ γουρου-
νόπ'λο π' ἀγόρασα τὸ Θεριστή; "Ἐλα νὰ δῆς τώρανες τί
γούρουνος ἔγινε Πελοπν. (Γαργαλ.) Τί γ'ρουνος εἶν' αὐτός!
Θάσ. Συνών. γουρ'νούναρος. 2) 'Ο θρεπτὸς χοῖρος
Κύπρ.

γουρουνοσαγονιά ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νοσαγονιά Πελοπν.
(Βάλτ. Βερεστ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σαγονιά.

'Ἡ κάτω σιαγὼν τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Μαζειεὶ κάθε χρόνο
τίς γουρ'νοσαγονιές καὶ τίς φυλάει ἀπάνου 'ς τὸ φοῦρο
Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνοσάγονος ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νουσάγονους
Στερελλ. (Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σαγόρι.

'Ο ἔχων σιαγὼνα ἐπιμήκη, ὡς τοῦ χοίρου, ὁ δυσειδὴς
ἐνθ' ἄν.

'Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νουσάγουνη καὶ ὡς παρωνύμ.
Πελοπν. (Τεγ.)

γουρουνοσάπουνο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουσάπουνο Θεσσ.
(Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σαπούρι.

Εἶδος σάπωνος ἐκ χοιρείου λίπους καὶ καυστικῆς ποτά-
σης ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχου γουρ'νουσάπουνον νὰ νιφτῶ Μακεδ.
(Γήλοφ.) Πῆρα μιὰ πλάκα γουρ'νουσάπουνον ποὺ τ' Ζουί-
τσα αὐτόθ.

γουρουνόσκαμμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νόσκαμμα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) — Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρούμελ.,
26.

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκάμμα.

'Ἡ ἐλαττωματικὴ προσαρμογὴ τοῦ ὀπίου ἐπὶ τοῦ ἀρό-
τρου, ἐνθ' ἄν.: Μπήγεται μπηχτοκέφαλα 'ς τὴ γῆ τὸ γυνί
καὶ ἀδύνατο εἶναι νὰ σύρουν τὰ βόδια τὸ ἀλέτρι' σὲ μερι-
κὰ χωριά λένε τὸ ἐλάτωμα αὐτὸ γουρ'νόσκαμμα Δ. Λου-
κόπ., ἐνθ' ἄν.

γουρουνοσκατὴ ἢ, ἐνιαχ. γ'ρουνουσκατὴ Μακεδ.
(Μοσχοπόταμ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκατὴ.

1) 'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γου-
ρουνόσκατο. 2) 'Υβριστικῶς, ἐπὶ ἀνθρώπου δυσειδοῦς
καὶ μαῦρου ἐνθ' ἄν.: Πιδί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔχ'ς, μουρῇ, κι θέλ'ς
τὴ γ'ρουνουσκατὴ σ' νὰ μὴ τὴ φέρ'ς γαβρὸ γιὰ τὴ θ'χατέ-
ρα μ'; Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.)

γουρουνοσκατίδα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νουσκατίδα Θεσσ.
(Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. 'Οξύν. Φωτειν. κ.ά.)
γ'ρουνουσκατίδα Μακεδ. (Ρυάκ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκατίδα.

'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γέμουσ' οὐ τόπους γουρ'-
νουσκατίδης Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Συνών. εἰς λ. γουρ'ου-
νόςκατο.

γουρουνοσκατίλα ἢ, ἐνιαχ. γουρ'νουσκατίλα Μακεδ.
γουρ'νοσκατίλα Πελοπν. ('Ανδρίτσ. 'Ανδρούσ. Βερεστ.
Γαργαλ. Δίβρ. Κερπιν. Κοντογόν. Λάμπ. Λογγ. Μαργέλ.
Μεσσην. Ποταμ. Πυλ. Τριφυλ. κ.ά.) γουρ'νοκατίλα Εὐβ.
(Γραμπ. Κάρυστ.) γουρ'νοκατίλα Πελοπν. (Πυλ.)

'Ἐκ τῶν οὖς. γουρ'νούρι καὶ σκατίλα, παρὰ τὸ
ὅπ. καὶ κατσίλα.

1) 'Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: "Ἐχει δυὸ - τρία γου-
ρούνια καὶ βρωμάει ἢ αὐλῇ ἀπὸ τὴ γουρ'νοσκατίλα Πελοπν.
(Βερεστ.) Μὴν πατᾶς ξυπόλυτος 'ς τὸ κουμάσι, θὰ γιομί-
σης γουρ'νοσκατίλεις Πελοπν. (Δίβρ.) 'Αμπολυθήκανε τὰ
γουρούνια καὶ γιομίσανε τὸ δρόμο γουρ'νοσκατίλεις Πε-
λοπν. (Γαργαλ.) 'Ἡ γουρουνοσκατίλα εἶναι πολὺ καλὸ

